

EEN SCHADUW LEVENSLANG

COCON

CONTACTBLAD VAN DE VERENIGING OUDERS VAN EEN VERMOORD KIND

JAARGANG 12 NUMMER 3

SEPTEMBER 2012

REDACTIE COCON

**Lucrea Kern
Paul Kuiper
Rien Verbiest
Wil Vreeburg**

**tel. 024-3241320
tel. 074-2439826
tel. 023-5263518/06-48137424
tel. 073-6563206/06 15087935**

**l.kern@kpnplanet.nl
kuiper.p@tiscali.nl
rienverc@xs4all.nl
wvreeburg@home.nl**

Illustraties Lucrea Kern.

Reacties, verhalen, gedichten en nieuws naar:

**Wil Vreeburg
Klein Brabant 171
5262RS Vught**

De volgende Cocon verschijnt op 15 december 2012.

Kopij vóór 15 november sturen naar het redactieadres.

De redactie behoudt zich het recht voor te lange bijdragen indien nodig in te korten.

BESTUUR VOVK

**Jan van Kleeff
Ron Sluijs
Frans Martens
Annie Beerkens
Monique Haster**

**voorzitter
secretaris
penningmeester
bestuurslid
bestuurslid**

**telefoon 06-46 09 88 71
Samenweid 42: 1935 AX Egmond-Binnen
bankrekening: ING 28 33 50**

VAN DE REDACTIE.

De vorige keer ging het over vakantie en wat er bij dat woord allemaal kan komen kijken. Deze keer schrijven we maar weer gewoon vakantie en dan protesteert mijn computer meteen een stuk minder.

Ooit zei iemand volkomen goed gemeend tegen ons: “Ga er eens op uit. Ga naar het strand en laat je lekker uitwaaien!”

Dat was vlak na de moord op onze dochter en we dachten: “Ja, jij hebt makkelijk praten!” Maar zoiets zeg je natuurlijk niet. Trouwens, bedenken dat iemand dat met de beste bedoelingen zegt, dat bedenken is pas veel later gekomen. Terugdenkend aan die begintijd, we hebben het over begin 1997, zijn wij niet altijd even mild geweest tegenover anderen die het beste met je voor hadden. En dat we wel eens stug hebben gereageerd, ach, we vonden dat men dat maar moest begrijpen. En werd het niet begrepen – jammer dan, maar daar konden we ons toen niet druk over maken, we hadden wel wat anders aan ons hoofd. En nu, nu we zoveel jaren verder zijn, zijn we nog naar het strand geweest? Nee, maar daar gingen we voor die tijd ook al nooit naar toe. Van Hengelo naar het strand is nogal een eind. Ergens anders uitwaaien? Ook eigenlijk niet.

Nu zijn onze kinderen uitgewaaid over het land: Utrecht, Apeldoorn en Malden. En we beleven heel wat met ze. Trouwdagen, kinderen krijgen, verjaardagen, logeerpartijen en wat niet al. Een weekend treinen door Duitsland met onze oudste zoon, een paar dagen naar Barcelona met onze jongste zoon, mee naar Lissabon met schoonzoon piloot, samen met mijn vrouw Ina eens een dagje ergens naar toe. Geen wereldschokkende gebeurtenissen dus, maar wel intens het leven leven. Dat hadden we ook niet gedacht: dat we

dat nog eens zouden kunnen. Gewoon het leven leven zoals zich dat aan je voordoet. Regent het? Nou, dan regent het maar! Trein vertraagd? Dan nemen we de volgende.

Nu vraag ik me wel af: wat heeft u, Coconlezer, aan deze ontboezemingen? Dat weet ik natuurlijk niet, maar ik hoop dat u ondanks het verschrikkelijke dat ons allemaal is overkomen, de moed hebt, de wil hebt om toch door te leven. Ik weet wel, dat zich dat onder heel verschillende omstandigheden voltrekt en dat er beslist geen recept voor is, en toch meen ik dat het kan. Ik hoop van harte dat u dat ook ervaart of misschien ooit eens zult ervaren.

En dan kom ik – iets heel anders – toch nog weer even terug op het woord ‘vacantie’. U weet vast nog wel dat we in de vorige Cocon een dringende oproep hebben gedaan. Onze damesredactieleden, Lucrea Kern en Wil Vreeburg, stoppen met hun taken na het verschijnen van het decembernummer van de Cocon en dan blijven Rien Verbiest en ik met ons tweeën over om vier keer per jaar een Cocon te laten verschijnen. En dat kunnen we niet met z’n tweeën. Daarom nogmaals de vraag: wie van u denkt mee te kunnen werken aan ons verenigingsblad wordt vriendelijk verzocht contact met de redactie - zie de pagina links hiernaast – op te nemen.

En wat houdt dat meewerken dan in? Kort door de bocht: er voor zorgen dat er verhalen over ons en onze kinderen in het blad komen; dat er lezenswaardige artikelen komen (hoeven niet per sé door de redactie te worden geschreven!); dat er nieuwsberichten verschijnen; dat de fotogalerij van onze kinderen verschijnt en up-to-date wordt gehouden; en wie weet is er iemand die aardig kan illustreren.

We mogen geen onderscheid meer maken tussen de geslachten, maar een redactie bestaande uit alleen mannen, lijkt ons toch wat eenzijdig.

De herfst is weer in aantocht, de Dag Herdenking Geweldsslachtoffers wordt weer gehouden, lotgenotenbijeenkomsten in Leusden staan op het programma.

En al deze activiteiten hadden er niet moeten zijn, afgezien van de herfst dan. Wij wensen u een goede tijd toe met veel warmte van mensen om u heen.

Namens de redactie,

Paul Kuiper

VAN HET BESTUUR

Beste lotgenoten,

Als ik dit stukje schrijf, is het nog volop vakantie in Nederland. Dat houdt in dat het contact met de hulporganisaties, ministeries en andere instanties vrijwel tot stilstand is gekomen. Desalniettemin hebben er toch een aantal zaken de revue gepasseerd, die ik met u wil delen.

In de vorige Cocon heb ik u de situatie geschetst rond het monument "Muur tegen Geweld" in gemeente De Wolden en aangegeven dat de lotgenotenorganisaties om een gesprek met de gemeente De Wolden hebben gevraagd. Dit gesprek heeft op 6 juni plaatsgevonden in een positieve en constructieve sfeer. De drie voorzitters hebben de gemeente kenbaar gemaakt dat de lotgenotenverenigingen unaniem voor naamplaatjes op het monument zijn en dat een beslissing al te lang op zich heeft laten wachten. De voorzitters hebben aangegeven dat zij geen partij zijn in het conflict maar wel belanghebbende.

Met de gemeente De Wolden zijn vervolgens de volgende afspraken gemaakt:

1. De gemeente is gevraagd om een informatie-brief op te stellen, samen met de kunstenaar en de Stichting Muur tegen Geweld en deze tbv de leden van lotgenotenorganisaties naar de drie voorzitters op korte termijn te sturen (na het eerste gesprek van de gemeente met kunstenaar en Stichting);
2. Streven naar oplossing van het probleem voor de aanvang van de DHG op 22 september 2012;
3. De gemeente trekt zich terug als bemiddelaar als er geen medewerking van kunstenaar en Stichting komt. Dat maakt de weg vrij om er een professionele bemiddelaar bij te halen.

Op het moment van schrijven, is de toegezegde informatiebrief van de gemeente De Wolden echter nog niet ontvangen.

Op 20 juni heeft een kennismakingsgesprek plaatsgevonden tussen de leden van onze

Commissie Buitenland en vertegenwoordigers van het Ministerie van Buitenlandse Zaken. Diverse onderwerpen werden besproken. De afspraak is gemaakt om tegen het einde van het jaar wederom een volgend overleg te laten plaatsvinden. Als belangrijkste punt kwam naar voren dat nabestaanden van een dierbare die in het buitenland is vermoord, geen beroep kunnen doen op de Wet op de Rechtsbijstand. Kosten van rechtsbijstand kunnen een zware financiële last voor nabestaanden zijn. Afsproken is dat de Commissie onderzoek zal doen naar kosten van rechtsbijstand in het buitenland onder onze lotgenoten.

Het ministerie heeft toegezegd dit onderwerp te bespreken met het Ministerie van Veiligheid en Justitie.

Kasteel Arcen

Op 23 juni vond de jaarlijkse familiedag plaats op Kasteel Arcen. Het weer was ons gunstig gezind en veel van onze lotgenoten hadden de weg naar het kasteel weten te vinden.

Er werd eerst volop genoten van de presentatie van Maria Bonten en daarna van de schitterende tuinen. Gezien de reacties die het bestuur mocht ontvangen, kunnen we terugzien op een zeer geslaagde dag.

Als u deze Cocon leest heeft inmiddels onze bijeenkomst op 8 september plaatsgevonden met als speciale gast Hoofdofficier van Justitie, Jeroen Steenbrink, landelijk verantwoordelijke voor het slachtofferbeleid binnen het OM. Zonder twijfel een onderwerp dat ons na aan het hart ligt.

Jan van Kleeff, voorzitter

HET VERHAAL VAN MAURICE TIJSEN

† 4 november 2007

In de nacht van 4 november 2007 wordt een besloten feest in Bergen versjeurd door drie ongewenste bezoekers. Bij het verwijderen van de amokmakers wordt Maurice neergestoken. Gerrit en Miranda doen het verhaal over hun zoon, de moord en hun leven.

Die nacht wordt er in een kraakpand aan de Heerenweg in Bergen een Halloweenfeest georganiseerd. Het zou een eenmalig bezoek zijn van Maurice. 'Je moet eens meegaan, tof joh', hadden collega's gezegd.

Zijn vriendin was zwanger en dit was een gelegenheid om gebruik makend van die uitnodiging, nog eens uit de bol te gaan voordat hij vader zou worden.

Zo gezegd, zo gedaan, en het is een goed feest. Drie ongenode bezoekers keren om vijf uur 's ochtends echter de sfeer van het feest. Eén van hen maakt een ongewenste opmerking tegen een bezoeker. Dit is aanleiding voor de organisatie om de drie van het terrein te sturen. Het villapand heeft een flinke oprijlaan naar de openbare weg. Drie kranige vrienden, waaronder Maurice, begeleiden de amokmakers van het terrein. Maurice loopt met zijn buddy wat achter de andere twee stellen. Als de eerste twee stellen een bocht om zijn horen ze kreten. De twee vrienden schieten terug en vinden Maurice zwaar bloedend op de grond.

We sliepen die nacht in een hotelletje in De Bilt, zegt Gerrit. Dan gaat 's morgens vroeg de telefoon. Het ziekenhuis van Alkmaar aan de

lijn met wat voorzichtige bewoordingen waaruit je in ieder geval begrijpt van 'dit zit niet goed'. Schrikken dus.

Miranda neemt het stuur van de auto terwijl Gerrit telefonisch aan de gang gaat om meer te weten te komen het bericht aan zijn (andere drie) kinderen mee te geven. Flitspalen belichten hun dollemansrit naar Alkmaar.

Dan doe je toch gekke dingen zegt Miranda. Ondanks dat ik mijn verstand er bij wil houden vlieg je toch laag over de weg. Aangekomen bij het AMC is men bij de eerste hulp de vloer aan het dweilen van het bloed en vind ik mijn oudste zoon huilend op de grond.

'Dan weet je het wel', zegt Gerrit.

Van de recherche mag je je eigen vlees en bloed niet aanraken. In verband met het onderzoek 'weet je wel!' 'Nou daar heb ik mooi maling aan', ik heb mijn zoon vastgehouden en geknuffeld zonder op dat moment eigenlijk goed te beseffen dat ik hem nooit meer zou spreken of wat dan ook met hem samen zou kunnen doen. 'Ik moest mijn zoon beetpakken, dat komt gewoon uit je hart'.

Dan volgt een lange en zware dag. De moeder van Maurice waarschuwen en bijpraten, mijn andere zoons ondersteunen. Een kist uitzoeken. 'Jawel, een kist uitzoeken', zegt Gerrit. En wel gelijk want zijn lichaam moet naar Rijswijk. Toen moest je dat nog zelf regelen met de begrafenisondernemer, omdat hij zo gauw mogelijk naar het Forensisch Instituut moet. Wat is dat nou, ik snap het wel maar het is toch hun belang en niet het mijne?

De twee knapen die er bij betrokken zijn geweest worden die dag nog opgepakt omdat ze door feestgangers herkend worden.

Beiden worden in één cel gezet waarop het gesprek zich steeds toespitst of die ambulance nou voor hun vriend was. Ze hadden immers tumult gehoord en dachten dat het hun vriend betrof. Daarmee gaven ze de naam van de dader simpel aan de politie mee.

Even later wordt de 16-jarige dader opgepakt.

De toedracht wordt dan langzamerhand in beeld gebracht. De dader zegt dat hij min of meer onder de indruk was ('bang') van de omvang van Maurice. 'Onzin' zegt Gerrit. 'Toen ik dat verhaal meekreeg dacht ik met een nietig mannetje van doen te hebben. Maar dat bleek wel mee te vallen, de lafaard'.

De drie bleken op zoek te zijn naar trammelant, gewoon lekker rotzooi trappen. Het was een prima feest totdat zij verschenen. Ze hadden de intentie om geweld niet uit de weg te gaan. Ze begonnen bewust vrouwen lastig te vallen. De dader had een mes in zijn mouw opgeborgen. Bij de bocht van de oprijlaan zou Maurice hem toegezegd hebben 'en nou wegwezen', waarop meneer zich bedreigd voelde. Hij heeft in het donker het mes uit zijn mouw kunnen halen en Maurice een dodelijke steek van 7 cm diepte in de halsslagader tot aan de longen toe te kunnen brengen. Daarna worden er nog twee steken nagegeven. Maurice had geen schijn van kans en is doodgebloed. 'Hulp was altijd te laat geweest', zegt Miranda. De dader is daarop schielijk weggerend.

De uitleg van de politie van hoe het is verlopen is wel duidelijk, maar je wordt zo overvallen. Het huis van Maurice mochten we niet meer in, het werd verzegeld. Hij woonde samen met zijn vriendin. Zijn computer werd in beslag genomen. Dat niet aanraken van zijn lichaam in verband met onderzoek is toch klinkklare onzin? Iedereen had er al aan gezeten, zijn vrienden en het ambulancepersoneel. Achteraf zie je dat soort dingen ook beter en is misschien daarom ook wel frustrerend. De toegewezen familierechercheur was een drama, hij werd dan ook snel weer van onze zaak afgehaald. Van slachtofferhulp kregen we Jelle toegewezen. Daar hebben we zo ontzettend veel aan gehad. Alle lof voor Jelle!

Op 10 december van datzelfde jaar wordt het dochtertje van Maurice geboren. Van huisvader is het dus nooit gekomen en dat doet pijn.

Gerrit is niet naar de rechtszaal gegaan uit bescherming van zijn familie, zoals hij zegt. De dader en zijn makkers wilden gewoon narigheid, maar de straf? Hij was minderjarig dus er is nauwelijks een straf gegeven. Hij was zo weer vrij. De familie (de dader, zijn Turkse moeder en haar vriend) hebben via een versnelde procedure een andere woonplaats toegewezen gekregen. Ze kregen ook nog psychische hulp omdat ze dat kennelijk nodig hadden. Nu vraag ik vraag je toch...!

Gerrit gaat verder: 'ik was ziek van verdriet'. Ik dacht dat drank me zou helpen maar dat werkt natuurlijk niet. Het werd alleen maar erger. Mijn lever is daarmee naar de knoppen gegaan. Kilo's prednison geslikt, volgens mij heb ik daar nu 'suiker' van. Alleen mijn hoofd (mijn gedachten) werkte nog en verder niets meer. Stond ik in de winkel en belde ik Miranda op: 'wat moest ik nou ook weer halen'? Ik was procesoperator bij de Hoogovens en heb het nog zó geprobeerd. Maar ik kreeg steeds meer moeilijkheden met mijn bazen. Je moest van alles 'nou ik moest niks', memoreert Gerrit. Uiteindelijk ben ik afgekeurd, werkeloos.

Het is nu aanstaande november 5 jaar geleden maar ik ben er nog mee bezig, zegt Gerrit. Zowel psychisch als lichamelijk. Het ene orgaan na het andere geeft me problemen. Ik heb alle artsen en deskundigen van het ziekenhuis gezien. De traumatoloog heeft mij en het gezin, ontzettend goed opgevangen. Het kost wel wat maar het heeft wel geholpen. We dienden een keurige rekening in bij het ziekenfonds en daar wordt gezegd: 'is er een dader, dan moet je die aansprakelijk stellen'. Maar die was toen minderjarig en dat gaat dus niet lukken. Mijn problemen zouden voortkomen uit het overmatige drankgebruik en niet ten gevolge van de traumatische ontwikkelingen na de moord. Althans, zo benaderen de adviserende artsen van het schadefonds geweldmisdrijven het. Daardoor zitten we financieel in een heel zwaar schuitje. Het een en ander hadden we gelijk bij de rechtszaak aanhangig moeten maken; alsof je daarop bedacht en mee bezig bent! Een klein bedrag is via Slachtofferhulp teruggekomen.

Wat ik frustrerend in het geheel vind dat is dat je geen goede advocaat kunt vinden die de nabestaanden wil helpen.

Maar men heeft liever een zaak van de dader. De mazen van de wet opzoeken dat scoort. Maar wij hebben toch ook hulp nodig waarom zou je voor ons niet alle vuile dingen naar boven willen halen bij de tegenstander. Hoe kun je iemand verdedigen die het meest walgelijke in zijn leven heeft gedaan? In Rijswijk bijvoorbeeld, is Maurice geheel nagekeken. Hij bleek onder invloed van alcohol maar geen enkel spootje van drugs. Zegt zo'n advocaat van de dader dat er wel sprake van drugs is. Jawel bij zijn eigen klant, maar niet bij Maurice. Dat misbaksel van een advocaat beweert gewoon dat Maurice stoned was. Intussen is het woord gevallen en de media gaan er mee aan de haal. 'Dat is toch mateloos irritant' zegt Gerrit op het puntje van zijn stoel. Bij 9 van de 10 zaken wordt dit zo door de advocatuur gespeeld.

Gerrit: 'voor mezelf probeer ik alles te vergeten. Maar mijn ziekte brengt me toch weer terug in de neerwaartse spiraal. Door alle kwalen blijf ik in dat circuit. Ik lig ook vaak te ijlen in bed.

Mijn huidige vrijwilligersjob bij de Dieren-ambulance geeft me nog wat genoegdoening. Ik probeer zo veel als mogelijk langs het diertje heen te kijken. En niet naar de kwetsuur, dat helpt'.

'Volgend jaar wordt ons jaar' zegt Miranda positief. Ook zij is behoorlijk onderuit gegaan. Gerrit belde op een keertje op toen hij weer eens van het ziekenhuis terug kwam. 'Ik heb een abces in mijn mond en we moeten met een kwaadaardige ontwikkeling rekening houden'. 'Dat was me te veel', zegt ze.

Een jaar burn-out was het gevolg.

Ze vertelt dat ze daarna gelukkig werk heeft kunnen vinden en na 26 jaar weer een volle werkweek op zich heeft genomen om geld in het laatje te krijgen. Helaas deden zich daarna allerlei aandoeningen bij hen voor.

'Och', antwoordt Gerrit, 'je moet er maar langs heen kijken en de grote lijnen blijven volgen'. Vertederd kijkt hij op dat moment naar Oma Miranda die haar kleinkind, tussen hen samen op de bank, met zorg en aandacht verschoont.

Rien Verbiest

ONZE VRIJWILLIGERS

Jan Broers

Mijn naam is Jan Broers. Ik ben geboren in 1936 en getrouwd met Conchita Ringeling. Wij hebben geen kinderen. Ik heb gewoond op Texel, in Alkmaar, Den Haag, Amsterdam, Uitgeest en tenslotte weer in Alkmaar. Na de MULO in Den Haag heb ik allerlei baantjes gehad, o.a. loketambtenaar bij de Nederlandse Spoorwegen. Als dienstplichtig militair heb ik 21 maanden gediend. Tijdens die periode heb ik besloten dat het roer om moest.

Na de diensttijd heb ik het avondgymnasium gevolgd. Daarna ben ik rechten gaan studeren in Amsterdam. Al tijdens mijn studie ben ik begonnen bij de stichting voor opleiding tot sociale arbeid (SOZA). Ik gaf sociaal recht en later werd ik supervisor. Ik kwam erachter dat ik meer belangstelling had voor mensen dan voor wetten en regels, vandaar de supervisie. Ik heb mij er verder in bekwaamd door het IVABO (Instituut Voortgezet Agogisch Beroepsonderwijs) te volgen. Verder is van grote betekenis geweest het Instituut voor Toegepaste Integrale Psychologie (ITIP) waar de vraag werd gesteld: wie ben je eigenlijk en wat zijn jouw kwaliteiten. Dat maakt dat ik anderen beter kan helpen. Ik heb gestreefd steun te verlenen aan diegenen die dat nodig hadden. Hetzij op school, hetzij erbuiten.

Ik ben 10 jaar vrijwilliger geweest bij Slachtofferhulp. Via Jan Camps ben ik met de VOVK in aanraking gekomen. Ik wil graag een luisterend oor bieden aan degenen die dat nodig hebben.

Jan Broers

JAN TIELEMANS

Op 10 juni 2012 overleed Jan Tielemans, in zijn vertrouwde omgeving, thuis. Jan werd bijna 70 jaar.

Een gewone man, die van alle markten thuis was op het elektro technisch vakgebied, maar ook van vele andere zaken zoals loodgieterswerk, bouwkundige zaken etc.

Trots was hij dan ook op zijn eigen zaakje.

De grote letters boven zijn winkel JAN TIELEMANS waren een blikvanger in het kleine dorp Boerdonk. Vroeger had hij een goed lopende winkel daarbij maar sinds de dood van Maurice liep dat ook niet meer.

Jan was vaak teleurgesteld als mensen op een verjaardag of op straat niet meer over Maurice praatten. Hij begon er, zo was Jan ook, dan zelf maar over. De ene persoon luisterde aandachtig en begreep hem, de ander zei: 'Jan, jullie Maurice leeft niet meer', met andere woorden, dan valt er ook niks meer over te praten. Zo zijn sommige mensen, helaas.

Jan en Toos zijn in 1997 bij de vereniging gekomen nadat hun zoon Maurice in Albanië werd vermoord. Tijdens hun lange zoektocht in Albanië wilden ze meer informatie over de toedracht van de dood van Maurice.

Dat viel overigens niet mee, vele vragen bleven onbeantwoord. Jan heeft dat nooit kunnen accepteren. Als hij niet ziek geworden was zou hij waarschijnlijk nog vaak naar Albanië zijn afgereisd om details over de gebeurtenis aan de weet te komen.

In de tijd daarna hebben Jan en Toos actief deelgenomen aan de bijeenkomsten van de VOVK. Later werd dit wel wat minder, maar

jaarlijks liepen ze trouw met het lint in de hand door het land.

Door zijn spierziekte ALS werd het steeds moeilijker om naar de bijeenkomsten in Leusden te gaan. Ze hebben de openheid en belangstelling voor elkaar altijd heel erg gewaardeerd. In de tijd dat Jan aan huis gekluisterd was, net zoals Toos, hebben ze de bezoeken, brieven, kaarten en telefoontjes altijd erg op prijs gesteld.

Bedankt voor alles.

Zoon Ron Tielemans, mede namens mijn moeder Toos.

Sterfbed

Mijn vader sterft; als ik zijn hand vasthoud, voel ik de botten door zijn huid heen steken.

Ik zoek naar woorden, maar hij kan niet spreken en is bij elke adem benauwd.

Dus schud ik kussens en verschik de deken waar hij met krachteloze hand in klauwt. Ik blijf zijn kind, al word ik eeuwen oud, en blijf als kind voor eeuwig in gebreke.

Wij volgen één voor één het zelfde pad en worden met dezelfde maat gemeten; ik zie mijzelf nu bij zijn bed gezeten

Zoals hij bij zijn eigen vader zat straks is hij weg, en heeft hij nooit geweten hoe machteloos ik hem heb liefgehad.

Jean Pierre Rawie

*Uit Leo Feijen: 'Leven met de dood'.
Gedicht bij het hoofdstuk over het sterven van zijn vader: Sterfbed, blz. 183.*

HET IS AL ZÓ LANG GELEDEN.....

“Het is al zó lang geleden” is een inmiddels “vergrijsd” verhaal, waarbij vooral aandacht besteed wordt aan de vraag van hoe het leven nadien verlopen is voor de nabestaanden.

Katja Suringa † 22-02-2001

De 25-jarige Katja Suringa wordt met zes messteken door haar vriend om het leven gebracht. Hij wil niet dat ze er achter komt dat hij twee maanden eerder haar vriendin Dorothee heeft vermoord.

Ik dacht dat ik het goed “geordend” had, juist door het schrijven in het boek ‘Wraakgevoelens’, zegt Beb. In de zomer van 2009 was het uitgekomen en ik voelde me ontspannen. Maar nee hoor, mijn zogenaamde goede toestand bleek flinterdun te zijn. In november werden we onaangenaam verrast door een inbraak, de tweede. Drie jaar eerder werd er o.a. al een tv gestolen. Ik was er nogal laconiek onder, ik had immers meer meegemaakt met Katja en Dorothee. Dit keer voelde het anders toen de laptop die op tafel stond, weg was.

Emoties begonnen te verschuiven.

In december maakten we problemen door met de VOVK. Er was een verschil van mening tussen de bestuursleden over de doelopvatting. Dit herinnerde mij aan een eerdere moeilijke periode toen Hans penningmeester was.

Door dat gedoe is hij uit het bestuur gegaan. De boosheid hierover bleek diep verborgen te zitten.

In maart 2010 werd Milly Boele vermoord. Dit bericht sloeg enorm in...ik kreeg flashbacks.

Eerder drong het niet zo tot me door. Plotseling kwam alles weer bij me binnen en ik was terug bij af, het moment waarop ik het bericht kreeg over Katja.

De volgende dag ging ik weg, Hans had thuis een vergadering met wat mensen dus dat kwam goed uit. Onderweg begon ik ineens te huilen en kon hiermee niet meer stoppen.

Ik ben nooit aangekomen waar ik moest zijn; ik ging naar een park en heb daar twee uur op een bank gezeten. Ik wilde niet naar huis vanwege die vergadering. In die periode begonnen mijn hartkloppingen.

In juli erna waren we in ons huis in Frankrijk, maar ik kon er niet van genieten.

De hartkloppingen werden heftiger en kwamen frequenter. Op een ochtend raakte ik volledig in paniek, we zijn als het ware naar huis “gevlucht”, waar het overigens niet beter werd. Ik ging in therapie; mijn lichaam stond het nu echt toe om emoties los te laten. Te lang wilde ik geen “slachtoffer” zijn.

In het voorjaar van 2011 ging Hans vier dagen naar Engeland, hij zong in Cambridge het “Requiem van Verdi”. Dan zou je zeggen, fijn alleen thuis, kan ik eens wat andere dingen doen. Maar ik kon geen rust vinden en was bang. Bang dat Hans iets zou overkomen, bang dat ik alleen achter zou blijven.

Maanden eerder was Hans met een flinke klap van de trap gevallen, hij lag bewusteloos onderaan met een bloedend hoofd. Ik was hiervan erg geschrokken. Dat beeld kwam steeds naar boven toen hij in Engeland was....'hij gaat óók dood!'

In oktober 2011 wilden we weer naar Frankrijk en ik ging naar de burens om gedag te zeggen. De buurvrouw was boven en ze liet mij in haar huiskamer wachten voor wat het was! Niets bewoog daarboven. Toen de telefoon ging ben ik weggegaan. “Ik was aan het werk” vertelde zij even later. Thuis ontplofte ik van woede, een bulk van verdriet en vele vormen van verlies, kwamen eruit, alsof een luchtballon was lekgeprikt. Ik kreeg voor de eerste keer medicatie voorgeschreven, antidepressiva om de bovenkamer rust te geven. Ik durfde niet meer alleen thuis te zijn. Kon ik nog dieper zakken? Ik had een Post Traumatisch Stress Syndroom. (PTSS).

Ook daarna bleven de hartkloppingen zich herhalen. Ik kon alleen maar op de bank liggen, afgewisseld door een kleine wandeling. Met behulp van therapie is 2011 wel een jaar

geweest waarin alles zich keerde. Ik heb gehuild, gehuild en nog eens gehuild. Mijn lichaam liet nu pas alle emoties toe. Ik kreeg eindelijk weer wat "lucht". We gingen weer naar buiten en bezochten o.a. musea.

Hans rouwde in stilte, geen enkel woord. 'Ik ben het eerste jaar thuis gebleven', vertelt hij. Ik werkte bij de financiële afdeling van de kaartverkoop van de Spoorwegen en kreeg alle medewerking. Daarna ben ik met twee uurtjes per dag begonnen en dat zo langzamerhand meer tot fulltime. Tot op zekere hoogte lukte het me, echter alleen wat me bekend was. Gebrek aan concentratie speelde mij parten, mijn harde schijf was vol, ik kon niet meedenken over nieuwe processen, vernieuwingen kon ik niet meer aan. Men was toen bezig met het nieuwe 'poortjessysteem', wat nog jaren op zich zou laten wachten. Het werd me allemaal te veel. Overigens zou het nieuwe systeem toch mijn baan kosten. Met mijn 57-ste heb in 2005 gebruik gemaakt van een afvloeiingsregeling. Uiteindelijk was ik opgelucht, ik heb er geen fysieke of geestelijke problemen mee gehad. 'Maar ik kon het met Hans er niet over hebben', zegt Beb. 'Als ik weer eens een nachtmerrie had gehad en er over sprak, stond hij op en liep weg. Nu is het gelukkig anders, Hans zat toen nog in zijn eigen proces'.

Beb heeft bij het ROC gewerkt vertelt ze. Ik deed de voorbereiding van examens, schoolonderzoeken etc. Ik zou de coördinatie van het examenbureau gaan overnemen. Zes weken voor mijn vaste aanstelling overleed Katja. Toen ik na een jaar terugkwam beseftte ik direct dat ze me niet meer nodig hadden. Ik werd gedropt op een andere functie en op een andere school. Na gedoe en protesten mocht ik terug naar mijn oude school waar men na drie weken al vroeg of ik "overzicht" had op de leerlingen. Eerst kreeg ik nog een verminderd aantal uren toebedeeld en niet veel later een ontslagbrief, zomaar! Via de Onderwijsbond heb ik het proces gewonnen om teruggeplaatst te worden, maar ik kon het niet meer opbrengen. Over het geheel sprak later een nieuwe directeur ook zijn schande uit. Ook tegen je directe omgeving loop je soms keihard aan. Bijvoorbeeld de sportgroep. We hadden goede contacten in die vereniging en sportten al jaren in groepsverband.

Ze konden echter niet met ons ons verlies, ons verdriet delen, het werd doodgezwegen.

We moesten maar wegblijven, het drukte namelijk de stemming zo. Ook zij hadden 'ontspanning' nodig.

Het huisje in Frankrijk hadden we net toen Katja overleed. Ze heeft het nog een aantal keren gezien. Dat huisje is in de afgelopen jaren belangrijk geweest. Er was veel te klussen en met zagen en hakken kun je veel energie omzetten. Bovendien ben je van huis weg en in een andere rustige omgeving.

Drie jaar geleden heb ik mijn rijbewijs gehaald, ik had er niet eerder interesse in. Het was een gevecht tegen de dader. Ik wilde geen slachtoffer van hem worden, ik ben wel gebarsten maar niet gebroken, daar hoorde een rijbewijs bij. Ik was er bang voor dat ik het niet kon, vond het eerst zo eng. Je hoofd vol en verward en dan nog rijlessen. Uiteindelijk kwam ik na de lessen voldaan en fluitend thuis, ik was er trots op. Het was alsof je voorbij je verdriet gaat door al dat drukke handelen, opletten en door de macht over het stuur.

Het gevecht tegen de dader heb ik met het rijbewijs gewonnen.

Ook het volgen van cursussen aan de VU (Amsterdam) heeft me goed gedaan. Het betrof de geschiedenis van het ontstaan van het Boeddhisme, filosofie/psychologie vanuit Boeddhistisch perspectief. Ik voelde me na college opgetild, alsof ik op vleugels van mijn Engel huiswaarts keerde. Ik ben ervan overtuigd dat men zich beter gaat voelen als je andere delen van je brein gebruikt, dan waar je verdriet zit.

'In oktober van het afgelopen jaar zat ik dus op het diepste punt', gaat Beb verder. Ik was door de slaappillen en de antidepressiva niet eerder zo verdoofd. De dosering is tot het minimale teruggebracht en slaapmedicatie gebruik ik niet meer. Ik voel me weer bergopwaarts gaan. Ik weet dat ik er nog niet ben, hoewel ik op de goede weg zit.

Ik kan nu weer naar Katja's beeld kijken.

Ik realiseer me dat ik vroeger langs haar heen keek. Ze komt nu echt weer bij me binnen en ik kan nu dus ook gewoon rouwen.

Ik heb behoefte om te lezen, dingen te weten zien te komen. Ik heb veel gehad aan het boek van Jill Bolte Taylor 'Onverwacht Inzicht, mijn hele leven lang ben ik mijn hersenspin geweest'. Het was allemaal zo verwarrend,

maar het wordt nu wat helderder. Ook kleding krijgt weer aandacht van me.

Katja had met Jack een huis gekocht en op 12 december 2000 was de overdracht en het ondertekenen van een samenlevings-overeenkomst. Een week later schrijft Katja een kaartje naar Dorothee. Die reageert altijd snel maar nu niet. Katja belt me in Frankrijk op en zegt 'mam ik heb vanochtend een raar bericht gelezen...een 27-jarige vrouw is levenloos gevonden...ik denk dat het Dorothee is'. Ik adviseerde haar eerst maar eens haar ouders te bellen. Ze heeft die ouders gebeld en kon ons daarna niet meer bereiken. Uiteindelijk kwam het bericht bij ons dat Dorothee vermoord was....we moesten naar huis, direct. Ik trilde over mijn hele lichaam.

Uit een afscheidsbriefje blijkt dat de dader spreekt over een 'ongeluk'. Hij was gokverslaafd en had vele schulden. Het motief waarom hij Dorothee heeft vermoord, is nooit duidelijk geworden. Het is onbegrijpelijk dat Katja jaren bij Jack gebleven is. Ze was in eerste instantie niet echt verliefd op hem, ze wilde ook eerst de relatie beëindigen en dan toch samen dat huis kopen? Medeleven, verantwoordelijkheidsgevoel? Ik had altijd een unheimisch gevoel bij die jongen, ik geloofde niet in hun relatie. Katja had geen toekomst met hem, volgens Hans en mij.

Drie weken voor haar overlijden krijg ik van haar een blik drop met de tekst: "Er zijn miljoenen moeders, jij bent de allerliefste". Om half elf 's morgens belt ze me en vertelt dat ze met Jack door het besneeuwde bos in Stroe loopt. Alles is maagdelijk wit en alle markering is verdwenen waardoor het zo mooi wijds is. Ik schrik, het contrast met de ongerepte sneeuw choqueert me en ik ben bang, deel mijn ongerustheid met Hans. Achteraf blijkt dat Katja op dat moment haar relatie heeft verbroken, nu voor altijd volgens een vriendin.

De allerlaatste keer gaat ze bij ons "gewoon" weg zonder gezoend te hebben. Eerder hadden we bij een afscheid elkaar omhelsd, gezoend en gezegd dat dit belangrijk is en dat we dit altijd moeten blijven doen, je weet maar nooit, het kan altijd de laatste keer zijn". Deze keer verliet zij ons huis, alsof zij *het* al wist en geen knuffels meer wilde ontvangen. Te laat dus.

De afronding van de nalatenschap heeft ons drie jaar gekost. Met de koop van het huis was ook een levensverzekering afgesloten.

De ouders van Jack hadden recht op fl.200.000,-, vanwege de verzekering die op Katja was afgesloten. Zij accepteerden de nalatenschap niet zodat wij voor de kosten moesten opdraaien. Met de gemeente kregen we een conflict toen we het huis gewoon op de "markt" wilden plaatsten. Ze zwaaiden met het antispeculatiebeding en hadden geen enkele compassie met de omstandigheden. Het was zo frustrerend, alsof we door teveel tegengewerkt werden. Uiteindelijk, na zo veel jaren is het dan toch nog ten goede afgerond.

Je bent verdrietig als je omgeving bot reageert of anders doet dan je verwacht. 'We hebben geleerd na al die jaren, om op een andere manier naar mensen te kijken', zegt Hans. Iedereen heeft het recht om niet te *kunnen* ondersteunen. Het is een valkuil om met 'jouw' gedachten mensen te beschouwen; teleurstelling kan je deel worden. Mensen zijn nou eenmaal beperkt en onvolmaakt.

In februari jl. hebben we Foske, een Friese Stabij opgehaald uit een nest jonge puppies. Vanaf dat moment is mijn proces in een versnelling gekomen, vertelt Beb.

Tijdens iedere begroeting van ons hondje gaat er een golf van vertedering door mij heen, ik wist niet dat je een hond zó lief kan hebben.

Katja was ons enige kind; we krijgen geen kleinkinderen. Het is alsof het 'moeder zijn' is geamputeerd bij het overlijden van mijn kind. Het lijkt wel of het helend werkt om voor iets te kunnen zorgen. We hebben zo'n plezier in die hond. Buurtbewoners reageren er ook op. Mensen die ons jarenlang niet hebben aangesproken, hebben nu een aanspreekmogelijkheid. Het is alsof er een wereld is opengegaan. We zijn vreselijk blij met Foske.

Terwijl Beb en Hans de hond uitlaten in het park voor hun deur, neem ik afscheid.

Foske springt om ze heen en laat zien dat ook zij blij is met haar baasjes. Tot mijn grote vreugde zie ik dat de zon ze allen goudblinkend aanstraalt. Twee blije gezichten en een uitgelaten Stabij, dat moet toch goed gaan! Het zonnetje schijnt weer in het huis van de Suringa's.

Rien Verbiest

MIJN ALTAARTJE

Als je kind gestorven is, dan kruipt het direct weer in je. Je neemt het mee op al je tochten, elke dag weer opnieuw.
Je laat het nooit meer los.

Is een bijzondere gedenkplek aan je kind in het huis onmisbaar? Ja, voor ons is het tafeltje voor Katja de plaats waar het ontastbare enigszins via haar *relikwieën* betastbaar wordt. Katja was een veelzijdig mens.

Een jonge vrouw met vele mogelijkheden, zo werd eens gesteld. Het thema dat weergeeft wie zij is (geweest) veranderen wij regelmatig via haar spulletjes op dit tafeltje in de huiskamer.

Op dit moment staan op haar gedenkplekje dierenfiguurtjes van verschillende materialen. *Schitterende* afbeeldingen van Swarovski, dieren van gips, hout, een giraffe sleutelhanger van pluche, waaraan haar *onafhankelijkheid* hing, een rubber eendje dat ik cadeau kreeg van “Moeders voor Moeders”, lacht van achter de foto Katja tegemoet.

Bloemen uit de tuin kleuren het tafeltje “vrolijk”, seizoenvruchtjes liggen voor haar klaar, alsof zij deze nog zou kunnen eten, dubbeltjes uit de guldentijd, een bedelarmbandje met dierenfiguurtjes van

zilver, een logo van haar gymvereniging, een leren appel die ooit een scheur in haar broek bedekte.

Nu brandt er een lichtje dat geur van vanille verspreidt, alsof wij hiermee Katja meer zichtbaar maken, het beeld van haar in onze gedachten aanscherpen; er zijn dagen waarop er twee kaarsjes branden, wij gedenken dan een kind van lotgenoten.

Katja zou op 22 februari 2001, haar sterfdag, starten met haar nieuwe baan als Grafisch Ontwerper bij het UMC Utrecht en wel voor vier dagen in de week.

De vijfde dag had zij al ingevuld met nieuwe plannen. Zij wilde graag vrijwillig in een dierenkliniek werken, om te ervaren wat dit inhield. Zij speelde met plannen om Diergeneeskunde te gaan studeren.

Het zat er al vroeg in, de liefde voor dieren.

Op vele foto's staat zij vooral met wat grotere dieren in haar armen, afgebeeld. Het tafeltje heeft een eigen plek in de huiskamer, tussen twee banken in; zo blijft Katja altijd zichtbaar aanwezig. Een prachtige dochter, haar liefde is nog altijd voelbaar.

Hans en Beb Suringa, de ouders van Katja

TROOST

*Troost,
ik verlang naar je
als ik verlies ervaar
als mijn dromen sterven,
als ik rouw om het afscheid.
Ik heb je nodig
als mijn wereld aan scherven ligt
als de veiligheid is gebroken
als de liefde haar schaduw werpt.*

*Troost,
ik zoek je
in herinneringen
in gebaren die liefde weerkaatsen
in mijn zelf
dat kwetsbaar en breekbaar woorden spreekt.*

*Ach troost
laat me vinden
bij mensen die me beminnen.*

Claire vanden Abbeele

IEDER ZIJN MENING

Dag Wil,

*Soms vliegt de tijd, soms kruipt ze.
Dat gevoel zul je wel herkennen. Dit schrijf ik
midden in de vakantie en voor mijn gevoel
vliegt de tijd nu. Ik zit een beetje tegen de
sluitingsdatum voor de Cocon aan en dat
betekent tijd voor onze briefwisseling.
Ik ben in Twente en jij in Italië.
Een enorme afstand tussen ons beiden en toch
weten we ons nauw aan elkaar verbonden.
Of je nu in Twente bent of in Italië of waar dan
ook, je bent nooit ver van je kind, ver van
Caroline, ver van Maaïke, ze zijn immers altijd
bij je?
Wij zitten nog wel eens in de trein van Hengelo
naar Zutphen en dan komen we vlak langs de
plek waar Maaïke heeft gewoond en waar ze
ook is vermoord. Dan kijken we altijd de
andere kant op. En als we wel eens langs de
gevangenis in Hoogeveen rijden, dan draaien
we ons hoofd ook af van die plek.
Struisvogelpolitiek? Afwijzingsangst?
Ontwikingsdrift? Wat mij betreft niet, maar
sommige dingen willen we bewust niet zien en
sommige dingen vermijden we. Zo hebben we
sinds die verschrikkelijke dag nooit meer
sinaasappels gekocht die afkomstig waren uit
het land waar de dader vandaan kwam – en
waar hij inmiddels weer is. Kinderachtig? Wat
mij betreft niet. Ik weet ook wel dat dat land
het niet kan helpen, maar het geeft een beetje
het gevoel van iets terug te kunnen doen.
En verder bereik je er natuurlijk niets mee.*

*En dan staat de jaarlijkse Dag Herdenking
Geweldsslachtoffers ook al weer voor de deur.
Er wordt mij wel eens gevraagd: “Zou je daar
nou wel naar toegaan? Je voedt er je verdriet
maar mee.” Ik denk niet dat ik mijn verdriet er
mee voed – dat is er toch wel -, maar ik vind
wel dat we onze dierbaren er mee in
herinnering houden en ik vind ook dat dat
lange lint met al die namen gezien mag
worden, gezien moet worden. Hopelijk opent
dat bij andere mensen de ogen en houdt het ze
waakzaam. Maar ben ik nou jouw
vakantiegevoel niet een beetje aan het
overhoop halen? Hartelijke groet,*

Paul

Wil Vreeburg zit in de zomerperiode in het buitenland. Deze keer missen we haar reactie. De redactie maakt om deze schrijversstilte op te vullen, graag gebruik van het boek van Leo Fijen ‘Leven met de dood’. Daaruit citeren we uit blz. 111 een bijdrage van Henk Vijver met een toepasselijk gedicht...

STILTE

De stilte ving mij op
in open armen vol begrip
en wij waren tezamen,
in hechte vriendschap
verbonden, waar niemand tussen kon komen;
wij begrepen elkaar
en ik sprak woorden
die ik tot geen mens
nog ooit gesproken had;
ik vertelde over het leven
over verdriet en over pijn
en over het verlangen
een ongeschonden mens te zijn;
ik deelde al mijn angst
en twijfel
en zij luisterde naar mij,
zoals nog nooit een mens
naar mij geluisterd had;
het was alsof de stilte
de eenzaamheid verdreef
en vriendschap bood
die ik nog nooit gevonden had
maar die voor altijd
in mij bleef.

En ik dacht bij mijzelf:
wat ik altijd al heb gezocht
heeft naam noch woorden nodig;
het is mij in de stilte overkomen.

Henk Vijver

STILLE TOCHT IN SITTARD -

27 juni 2012. Weer werd een jonge man door een idioot, een tai-bokser, opgewacht en met één klap doodgeslagen.

"Hij heeft het nooit zo gewild", meldt zijn advocaat daags daarna aan de krant.

Maar vrienden en sportclubs van Glenn openen een website, waarop binnen een dag bijna duizend mensen een petitie ondertekenen om aandacht te vragen voor de groeiende onveiligheid in de binnenstad.

En er wordt een stille tocht aangekondigd.

De gemeente verwacht zo'n 1000 deelnemers. Wij gaan mee. Die jongen is vermoord op een paar honderd meter van de plek waar onze Janine 17 jaar geleden vermoord werd.

Als we bij het vertrekpunt van de tocht komen is het al druk. Veel jonge mensen.

Ik denk: "Wat een schoft, die 24-jarige dader; maar het is troostend om te zien hóeveel jongeren hier vanavond komen protesteren".

Als de kerkklokken 7 uur slaan, zet de stoet zich langzaam in beweging.

Voorop de burgemeester met de ouders van Glenn en zijn vriendin. Rondom mij draaien alle hoofden naar links, richting zijn ouders, die hun enige kind verloren.

Ieder heeft zo zijn gedachte.

Een avondzonnetje verdriift op onze rug de koude rillingen.

Heel langzaam komen we op gang.

Er blijken minstens 4000 deelnemers te zijn, de meesten nu met een zilver-witte ballon of een roos in de hand. Het blijft stil.

Alleen een vogel boven ons durft een liedje te zingen. Soms zie je een ballon omhoog gaan, in de richting waar de hemel zou kunnen zijn.

"Dode-herdenking", een vol uur, in doodse stilte, door zo'n 4000 mensen.

De politie heeft de hoofdweg afgesloten voor verkeer en de verkeerslichten laten zwijgen.

Onderweg ergens hangt er een zoete wierookgeur van een bloeiende linde.

In de Putstraat ligt sinds een jaar een stoeptegels met een lieveheersbeestje, als oproep tegen geweld, maar precies op die plek werd Glenn van Haen een paar dagen geleden vermoord. Nu ligt er weer een monument aan bloemen.

Iedereen staat even stil..

Piet en ik leggen een witte roos neer en lopen dan achter de stoet om over de markt naar de plek in de winkelstraat, waar Janine vermoord werd. Daar leggen we ook een roos neer.

"Die zal morgenvroeg wel weggehaald worden", denk ik. "Te provocerend".

Een heftige huilbui...Dan gaan we terug naar de Markt. Het is goed zo. Er mag soms nog fel verdriet ontstaan, maar niettemin kunnen wij weer gelukkig zijn na zoveel jaren.

De kerkklokken slaan 8 uur. De horeca op de markt houdt een stiltepauze. Dan verwoordt de burgemeester het verdriet van de ouders van Glenn en van zijn vrienden. Hij is nu extra gemotiveerd om nieuwe maatregelen te bespreken in de raadscommissies.

ANP. *Stille tocht voor Glenn van Haen.*

Tot slot worden de ballonnen opgelaten.

In de windstille avond stijgen ze heel traag omhoog en drijven dan samen over de Putstraat richting Munstergeleen, waar Glenn woonde, maar niet meer thuis kwam na een verjaarsfeestje met vrienden...

Maus Jenniskens-Houben, Urmond

WIJ HERDENKEN IN OKTOBER, NOVEMBER EN DECEMBER 2011

<i>Martine Haan</i>	* 02-10-1980	† 16-03-1997
<i>Raymond Kuiper</i>	* 08-10-1968	† 16-07-2009
<i>Patty Sablerolle</i>	* 09-10-1977	† 01-10-2000
<i>Suzanne Martens</i>	* 09-10-1983	† 02-11-2008
<i>Quincy Schumans</i>	* 15-10-1993	† 02-09-2010
<i>Dario Britvec</i>	* 18-10-1969	† 02-02-2003
<i>Esther Sinke</i>	* 26-10-1979	† 30-08-2005
<i>Noëlle Blondelle</i>	* 28-10-1967	† 17-02-2004
<i>Rick Haster</i>	* 04-11-1961	† 22-02-2008
<i>Alide van Eerten</i>	* 04-11-1968	† 31-12-1994
<i>Bart Postma</i>	* 06-11-1966	† 12-05-2001
<i>Annemarie Johanna Sluijs</i>	* 07-11-1977	† 12-12-2006
<i>Rudy Oordt</i>	* 08-11-1961	† 30-07-2004
<i>Lidewij Zegers</i>	* 15-11-2001	† 24-02-2008
<i>Joanne Noordink</i>	* 17-11-1981	† 11-12-2008
<i>Johnny van Wanrooy</i>	* 19-11-1982	† 27-12-2006
<i>Saskia Hellendoorn</i>	* 23-11-1980	† 02-02-1999
<i>Ellis Windhorst</i>	* 24-11-1976	† 19-06-2002
<i>Lorraine Vanessa Wijnberge</i>	* 25-11-1981	† 29-06-1985
<i>Jari van Peer</i>	* 25-11-2004	† 28-12-2004
<i>Linda Rijsbergen</i>	* 27-11-1970	† 19-01-1993
<i>Barry van Buerink</i>	* 28-11-1977	† 27-12-2008
<i>Najwa Anfield</i>	* 28-11-1992	† 27-11-2001
<i>Carmine Barberio</i>	* 28-11-1984	† 30-05-2004
<i>Mariska Esmeralda Mast</i>	* 30-11-1984	† 22-08-2008
<i>Janine Smeets</i>	* 01-12-1967	† 24-11-1994
<i>Jeanny Wagemans</i>	* 04-12-1986	† 07-01-2005
<i>Melissa Ulrich</i>	* 04-12-1986	† 23-05-2006
<i>Floris Sebregts</i>	* 07-12-1970	† 14-12-1996
<i>Patricia Bouwens</i>	* 09-12-1977	† 09-11-2003
<i>Robbert Tjong Kim Sang</i>	* 20-12-1969	† 24-08-2003
<i>Frank Hermsen</i>	* 24-12-1984	† 21-11-2004
<i>Bram van Embden</i>	* 28-12-1980	† 12-07-1983
<i>Renate Jonkers</i>	* 31-12-1976	† 31-12-2007

Martine Haan

Raymond Kuiper

Patty Sablerolle

Suzanne Martens

Quincy Schumans

Dario Britvec

Esther Sinke

Noëlle Blondelle

Rick Haster

Alide van Eerten

Bart Postma

Annemarie Johanna Sluijs

Rudy Oordt

Lidewij Zegers

Joanne Noordink

Johnny van Wanrooy

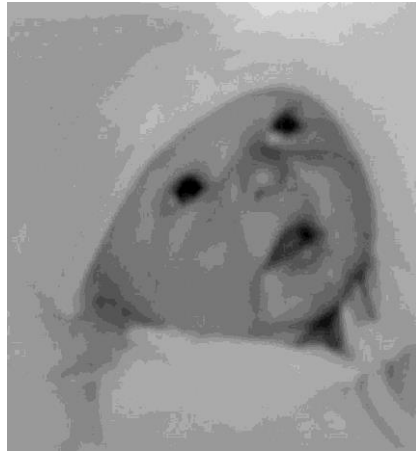
Saskia Hellendoorn

Ellis Windhorst

Lorraine Wijnberge

Jari van Peer

Linda Rijsbergen

Barry van Buerink

Najwa Anfield

Carmine Barberio

Mariska Esmeralda Mast

Janine Smeets

Jeanny Wagemans

Melissa Ulrich

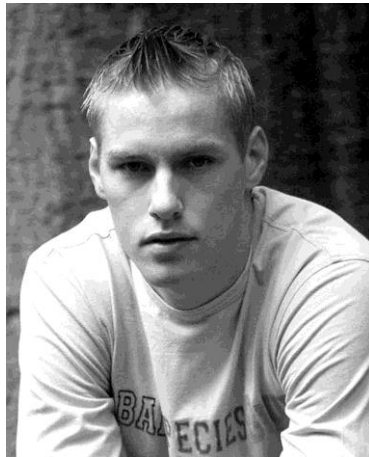
Floris Sebregts

Patricia Bouwens

Robbert Tjong Kim Sang

Frank Hermsen

Bram van Embden

Renate Jonkers

FAMILIEDAG VOVK 23 JUNI 2012

Het weer was ons dit jaar goed gezind: het was een zonnige dag daar bij Kasteel Arcen.

Om 13.00 uur werden we welkom geheten door Maria Bonten met rozenthee of koffie en Limburgse vlaai. Wij hoorden dat volgend jaar de familiedag in “Chateau St. Gerlach” te Valkenburg zal zijn.

Om 14.00 uur startte een kleurrijke beeldpresentatie met als thema

“Dames met geuren en kleuren”

Door middel van prachtige beelden zagen we bloemen, rozen, tuinen, terwijl er tussendoor allerlei geuren rondgingen om te ruiken.

De uitleg ging over rozen, zowel enkelvoudige als dubbele rozen.

We hoorden over de geurpiramide, over de topnoot, dat is de eerste indruk die de geur geeft na het aanbrenge, de hartnoot die de basis is voor het karakter van het parfum en de basisnoot, dat is de laatste geur die wordt waargenomen.

De parfumeur is degene die de geuren samenstelt van de ons welbekende geuren.

Er wordt gehandeld vanuit Venetië (bekend van Marco Polo) en vanuit Grasse.

U begrijpt wel dat er goedkope en dure extracten zijn, maar er zijn ook synthetische geuren.

Na de beeldpresentatie bezochten we de schitterende tuinen van het kasteel Arcen.

Het is een 32 ha groot landgoed met verschillende tuinen zoals een rozentuin, een vijvertuin met waterlelies, een oosterse watertuin, Engelse borders en modeltuinen, een rotstuintuin en een Italiaanse tuin.

Kortom een lust voor het oog, en dan hebben we de vijvers met flamingo's nog niet eens genoemd. Voor de kinderen was er een speeltuin, en op het landgoed waren talrijke terrassen om even te zitten genieten.

Om 17.00 uur stond het familiediner voor ons klaar met een sprankelend glaasje prosecco. Het buffet zag er overheerlijk uit en zo smaakte het ook.

Aansluitend hielden we een minuut stilte voor onze kinderen.

Aan het eind van deze bijzondere dag sluit onze voorzitter, Jan van Kleeff, het geheel af.

Mijn dank gaat uit naar de organisatie van deze dag.

Els IJspelder

VERSTREKKENDE GEVOLGEN

Wij allen, leden van de VOVK, weten dat de moord op je kind erg verstrekkende gevolgen heeft. De omvang van de schade is, voor eenieder anders, maar steeds weer niet te bevatten en naar de toekomst toe, zeker niet in te schatten.

Onderstaand citaat is daar een schrijnend voorbeeld van, van 'wat' de effecten kunnen zijn van een brutale moord. Dit is dus niet te doen om sensatieredenen, maar om het tragische aan te geven van 'hoe zwart de horizon van een moordaanslag is'.

Gevonden voor u op:

<http://www.ad.nl/ad/nl/1013/Buitenland/article/detail/3300419/2012/08/13/Brits-peutermoordtrauma-draait-uit-op-zelfdoding.dhtml>

BRITS PEUTERMOORDDRAMA DRAAIT UIT OP ZELFDODING

Door: redactie Algemeen Dagblad 13-8-12
bron: hln.be

Politieliefoto van Robert Thompson in 1993. © ANP.

Maandenlang is de 36-jarige Scott Bradley, inwoner van het Schotse dorpje Garlieston, ten onrechte aangezien voor een van de twee jongens die 19 jaar geleden in Liverpool de peuter Jamie Bulger vermoordden. Vorige week maakte hij een einde aan zijn leven.

De moord op de 2 jaar oude James Patrick Bulger is een groot Brits trauma. Vanaf de dag dat de 10-jarige Robert Thompson samen met leeftijdsgenootje Jon Venables de peuter, na hem te hebben gemarteld, op een spoorlijn hadden gelegd, leven er gevoelens van verontwaardiging, onbegrip en vooral van

wraak. De twee werden veroordeeld tot acht jaar cel en kwamen in 2001 vrij, met een nieuwe identiteit.

Politieliefoto van Jon Venables in 1993. © ANP.

Sindsdien bestaat er bij de Britten, zeker onder lezers van de schandaalkranten, interesse voor de handel en wandel van het duo. Van Venables is bekend dat hij is teruggekeerd naar Liverpool. Inmiddels zou hij weer in de gevangenis zitten, naar verluidt wegens bezit van kinderporno. Waar Thompson uithangt, is een raadsel.

'Village of the Damned'

De toneelschrijver Des Dillon heeft een script over hem geschreven, dat wellicht leidt tot een Hollywood-productie. In dat verhaal, Village of the Damned, is Thompson een nieuw leven begonnen in een slaperig en afgelegen dorpje aan de Schotse westkust. Al snel werd het verband gelegd met Garlieston. Dat is immers de woonplaats van Dillon. En van Scott Bradley, die zeven jaar geleden naar Schotland verhuisde om een nieuw leven te beginnen na de nodige aanvaringen met het gezag.

Bij dorpelingen begon de overtuiging te leven dat deze man in werkelijkheid Thompson was, hoewel hij zeven jaar ouder is dan de moordenaar en een volwassen dochter heeft. Dat Bradley in juni de publiciteit opzocht om zijn onschuld te bepleiten, maakte de situatie er slechts erger op. De dorpelingen bleven heilig in zijn schuld geloven. Bradley verloor zijn baan en kon met geen mogelijkheid iets nieuws vinden. Vrijwel dagelijks kreeg hij te maken met valse aantijgingen.

Zaak-Willeke Dost naar coldcaseteam

18 juni 2012. De zaak-Willeke Dost, het meisje uit het Drentse Koekange dat in januari 1992 spoorloos verdween, wordt overgedragen aan het coldcaseteam. Het laatste onderzoek heeft geen nieuwe aanknopingspunten opgeleverd. Dat meldde het OM in Assen maandag. De politie en het OM startten in 2009 een nieuw onderzoek. Daarbij gingen ze uit van een ernstig misdrijf in plaats van een vermissing. Op basis daarvan werd een aantal scenario's ontwikkeld. Het onderzoeksteam heeft vervolgens geprobeerd deze scenario's te bewijzen, maar dat heeft geen nieuwe feiten aan het licht gebracht. Daarom wordt het onderzoek nu afgerond en overgedragen.

Willeke Dost verdween in de nacht van 14 op 15 januari in 1992 uit de boerderij van haar pleegfamilie in Koekange bij Meppel.

Sinds haar verdwijning 20 jaar geleden is er niets meer van haar vernomen. Ook is haar lichaam nooit gevonden.

NFI

9 juli 2012. Steeds meer gerechtelijk onderzoek naar moorden en verkrachtingen dreigt op de plank te belanden doordat een deel van het werk niet kan worden uitgevoerd. Het gaat daarbij vooral om sporenonderzoek, zoals dat naar dna-materiaal. Dat schrijft het AD vandaag. Dergelijk onderzoek wordt vooral uitgevoerd door het Nederlands Forensisch Instituut (NFI). Omdat het NFI de grote toevloed van werkzaamheden niet aankon, zijn de laatste twee jaar 268 onderzoeken verricht door particuliere instituten. Minister Opstelten van Veiligheid en Justitie wil hiervoor geen extra geld meer beschikbaar stellen. Daardoor dreigen capaciteitsproblemen bij het NFI.

Spreekrecht

10 juli 2012. Per 1 september krijgen behalve partners ook ouders, kinderen of andere familieleden van overleden slachtoffers van een misdrijf spreekrecht in de rechtszaal.

De Eerste Kamer heeft dinsdag vóór het wetsvoorstel van staatssecretaris Teeven gestemd.

Ook krijgen ouders en voogden van overlevende minderjarige slachtoffers de

mogelijkheid aan de rechtbank te vertellen wat de gevolgen van het misdrijf zijn. Het is ook nieuw dat er vanaf 1 september spreekrecht komt voor personen die spreken namens een slachtoffer dat door een misdrijf geestelijk of lichamelijk daartoe niet meer in staat is. Slachtoffers en nabestaanden kunnen ook een advocaat of iemand van Slachtofferhulp inschakelen om hun verhaal te vertellen.

Geweld tegen politie

15 juli 2012. Het geweld tegen politiemensen wordt steeds heftiger. Dat zegt korpschef Kloosterman van het korps IJsselland in reactie op cijfers van de NOS over het geweld tegen de politie. Volgens Kloosterman is er dit jaar geen sprake van een sterke groei van het aantal geweldsincidenten, maar worden die wel steeds ernstiger.

In 2011 nam het aantal incidenten wel sterk toe, maar dat kwam volgens Kloosterman vooral door een nieuw registratiesysteem. Volgens hem raken nu jaarlijks 1100 tot 1300 politieagenten licht tot ernstig gewond door agressieve burgers.

"Er zijn de laatste jaren allerlei programma's ontwikkeld om die agressie omlaag te brengen." Speerpunt daarin is dat agenten via

trainingen weerbaarder worden. Ze kunnen dan beter omgaan met agressie, zegt de korpschef. Verder worden politiemensen beter begeleid als ze agressief zijn bejegend. Ook wordt meer aandacht besteed aan de schade die ze hebben opgelopen.

Schadevergoedingen aan slachtoffers

5 augustus 2012. Niet de dader, maar de samenleving betaalt de schadevergoedingen aan slachtoffers van gewelds- en zedenmisdrijven. Sinds vorig jaar is ruim 10 miljoen euro uitgekeerd, maar daarvan kwam slechts 550.000 euro uit de portemonnee van de daders. Dat blijkt uit onderzoek van de researchredactie van RTL Nieuws.

Het komt door een regeling die bepaalt dat de overheid de schadevergoeding aan slachtoffers voorschiet als de dader zelf niet over de brug komt. Het kan gaan om grote zaken, zoals die van Robert M. Hij moet tonnen betalen aan de slachtoffers van de Amsterdamse zedenzaak. Maar het gaat ook om zaken waarmee minder geld is gemoeid.

Sinds 2011 heeft het Ministerie van Justitie ruim 6500 schadevergoedingen voorgeschoten. Verreweg het meeste van dat geld moet nog verhaald worden op de daders, zo'n 9 miljoen euro. Van de afgesloten dossiers is vijf en een halve ton met succes verhaald op de dader. Maar acht en een halve ton bleek oninbaar, en wordt betaald uit de schatkist van het Rijk. Advocaat Richard Korver vertegenwoordigt veel slachtoffers in grote zeden- en geweldszaken. Hij zegt tegen RTL Nieuws dat hij vindt dat Justitie te laks is met het innen van schadevergoedingen.

Staatssecretaris Teeven zegt dat hij niet ontevreden is over de regeling, maar hij geeft wel toe dat het terughalen van het geld bij de daders moeizaam verloopt, en beter moet. Hij wil meer mensen gaan opleiden om het voorgeschoten geld bij de daders op te halen.

Uitkering stopt ook in buitenlandse cel

14 augustus 2012. Nederlanders die in het buitenland in de gevangenis zitten, kunnen straks niet meer wegens bescherming van de privacy geheimhouden dat ze ten onrechte een uitkering ontvangen.

Staatssecretaris De Krom gaat de wetgeving zodanig aanpassen dat instanties, zoals het UWV dat verantwoordelijk is voor o. a. WW en uitkeringen voor arbeidsongeschiktheid en

de SVB voor AOW, gegevens over gedetineerden in het buitenland kunnen krijgen van het ministerie van Buitenlandse Zaken.

'Wegmaken lijk moet zwaarder bestraft'

14 augustus 2012. Het is aan nabestaanden niet uit te leggen waarom op het laten verdwijnen van een stoffelijk overschot bij een misdrijf een maximale straf staat van slechts 2 jaar.

Dat zei officier van justitie David van Kuppeveld dinsdag tijdens een rechtszaak in Maastricht over de zogenoemde zoutzuurmoorden. De rechtbank hoorde dinsdag in een zogeheten regiezitting de verklaringen van het OM en de advocaten van vier verdachten van de moord op de 24-jarige Sittardenaar Alan Gergeri in 2009 en de 29-jarige Mohammed Al Jader uit Schinveld in 2011. In beide gevallen werd het stoffelijk overschot in zoutzuur opgelost. Van de lichamen is niets meer terug te vinden.

Zeker voor de moslimfamilies die hun overledenen willen begraven, is het laten verdwijnen van een lijk mensonterend en respectloos, zei Van Kuppeveld. Hij vindt de straffen daarvoor te laag.

Veiliger geld trekken dankzij 'safety spot'

15 augustus 2012. In 50 winkelgebieden worden de komende maanden 'safety spots' aangelegd. Dat zijn felgele halve cirkels op de grond voor een geldautomaat. Het is de bedoeling dat mensen buiten deze cirkels op hun beurt blijven wachten als iemand geld opneemt. Vormen van criminaliteit als

meekijken tijdens het invoeren van pincodes en straatroof worden dan moeilijker. Bovendien voelen de mensen die in de cirkel staan, zich veiliger. Minister Opstelten heeft woensdag in Breda de eerste safety spot in gebruik genomen. Dat gebeurde in het kader van het project Keurmerk Veilig Ondernemen (KVO). Daarin werken overheid, politie en bedrijfsleven samen om de veiligheid te vergroten.

Werkdruk

15 augustus 2012. Verder maakt de bond zich zorgen over een mogelijk te grote werkdruk bij de Nationale Politie. Dat schrijft voorzitter Gerrit van de Kamp woensdag in een brief aan Gerard Bouman, kwartiermaker van de Nationale Politie. Volgens Van de Kamp krijgt de politie te veel taken toebedeeld ten opzichte van het aantal agenten. „Dit heeft in de afgelopen jaren onder andere geleid tot vele overtredingen van de Arbeidstijdenwet”, schrijft hij. Voor agenten is het „van cruciaal belang” dat bij de Nationale Politie wel een realistische verhouding is tussen taken en capaciteit. De politie bestaat nu nog uit 26 korpsen, maar die moeten uiteindelijk opgaan in een Nationale Politie.

Medewerker gevangenis opgepakt

19 augustus 2012. Een medewerker van gevangenis De Geerhorst in Sittard is vrijdagavond opgepakt op verdenking van corruptie. Hij zou hand- en spandiensten hebben geleverd aan gedetineerden, maakte het OM in Maastricht zondag bekend. Omdat de man nog niet verhoord is kan het OM verder niets kwijt over de aard van de verdenking. Ook doet justitie geen mededelingen over leeftijd en woonplaats van de verdachte.

Over berichten op de regionale omroep L1 dat de man zou zijn opgepakt met drank en drugs bedoeld voor gedetineerden, wilde het OM niets zeggen.

Enkelband bij misbruik verlot tbs-er

14 juni 2012. Tbs-ers die tijdens een proefverlof te veel hun eigen gang zijn gegaan, krijgen in de toekomst bij het volgende verlot mogelijk elektronisch toezicht door een enkelband. Staatssecretaris Fred Teeven gaat kijken of dat mogelijk is.

Dat liet hij de Tweede Kamer donderdag weten. „Dan weet je tenminste waar iemand is”, aldus de bewindsman.

Het gaat om gevallen vanaf 2011. Hij bestreed de beweringen van PvdA-kamerlid Lea Bouwmeester dat tbs-klinieken, die personeel betreft, zwaar onderbezet zijn en dat daardoor onveilige situaties ontstaan.

PVV wil regels rond noodweer veranderen

13 augustus 2012. Mensen die inbrekers met proportioneel geweld hun huis uit jagen, moeten door de politie niet worden gezien als verdachte. De inbreker moet eerst maar eens uitleggen wat hij in andermans huis deed.

Dat vindt Tweede Kamerlid Lilian Helder van de PVV. Zij werkt aan een initiatiefwetsvoorstel om de regels rond noodweer te veranderen. De PVV vindt, overigens net als de VVD en het CDA, dat mensen hun eigendommen met beperkt geweld mogen verdedigen. Een advies van de politie om bij een inbraak of overval te vluchten of rustig toe te kijken, viel eerder deze week dan ook in verkeerde aarde. Volgens de PVV zijn de afspraken uit het gedoogakkoord met VVD en CDA over noodweer niet goed uitgewerkt. Staatssecretaris Teeven stelde vorig jaar wel dat justitie terughoudend zou zijn met het opsluiten van mensen die inbrekers hardhandig het huis uit jagen. Volgens Helder is dat echter veel te mager. Zij wil dat mensen die zichzelf of hun eigendommen verdedigen, helemaal geen verdachte meer zijn.

DHG 2012 IN DEN HAAG

Informatie over de herdenkingsbijeenkomst op begraafplaats Westduin.

Al wekenlang wordt er volop gewerkt aan het organiseren van de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers 2012 in Den Haag. Dankzij de voortreffelijke medewerking van gemeente Den Haag, catering Taat en de Regt, medewerkers van Slachtofferhulp Nederland, Schadefonds Geweldsmisdrijven, Fonds Slachtofferhulp, onze werkgroep en vrijwilligers verloopt alles heel prettig. Het geheel belooft een waardevolle dag te worden. Vorig jaar is de DHG gehouden in De Wolden met op dezelfde dag de onthulling van het monument "Het Onbevattelijke" een monument voor alle slachtoffers van geweld. In voorgaande jaren is op de DHG na het ceremoniële deel elk jaar een monumentje onthuld door de nabestaanden zelf, met wandeling naar de locatie van het monumentje en het neerleggen van een roos die de nabestaanden eerder op de dag uitgereikt krijgen en meedragen tijdens de tocht met het lint waarop de namen van hun dierbare. Deze monumentjes, herkenbaar aan de tekst: 'Geweld eindigt waar respect begint', zijn al in Enschede, Hoorn, Breda en Doetinchem.

Dit jaar zijn wij genoodzaakt van deze traditie af te wijken, omdat in Den Haag al eerder een monumentje voor alle slachtoffers is gerealiseerd. Het monumentje op de begraafplaats Westduin is op 14 mei 2010 met hulp en medewerking van gemeente Den Haag geplaatst en onthuld door nabestaanden onder grote belangstelling van nabestaanden, belangstellenden en media. Helaas is de afstand te groot vanaf de locatie Nieuwe Kerk, om daar met elkaar naar toe te gaan en een roos neer te leggen. De roos die u op deze Dag Herdenken Geweldsslachtoffers 2012 aangereikt krijgt, voor wij met het lint

gaan lopen, wordt bij terugkomst Nieuwe Kerk door u neergelegd op een aangegeven plek; na afloop zal de organisatie zorg dragen dat deze rozen bij het monument op de begraafplaats Westduin worden neergelegd. Ondanks deze aanpassing hebben wij gekozen om op de Dag Herdenken Geweldsslachtoffers toch aandacht te geven en vragen voor het monumentje op begraafplaats Westduin. Dit gaan wij doen met een korte herdenkingsplechtigheid, een paar korte toespraken, het neerleggen van bloemen, en om 14.38 uur het moment van herdenken met genodigden, belangstellenden en nabestaanden die daar aanwezig zijn. De herinnering aan hen, die ons door geweld zijn overleden, in leven houden door even samen te zijn en samen 2 minuten stilte in acht te nemen voor hen die wij nooit zullen vergeten. Van deze bijeenkomst zal een video-opname worden gemaakt, die later in de kerk op een groot scherm zal worden vertoond.

Herdenking op begraafplaats Westduin

Nabestaanden, genodigden en belangstellenden die niet in de gelegenheid zijn om de dag in het centrum van Den Haag bij te wonen, zijn van harte welkom op begraafplaats Westduin om daar met de overige aanwezigen hun dierbaren, vriend of vriendin te herdenken. Voor hen die eerst naar de Nieuwe Kerk komen, maar ook de bijeenkomst op Westduin willen bijwonen, vertrekt om 13.20 uur vanaf de kerk een bus naar de begraafplaats.

Om 14.00 uur ontvangt Bert den Heijer nabestaanden, genodigden en belangstellenden. Om 14.10 uur zal hij hen verzoeken hem te volgen naar het monument.

Tussen 14.20 uur en 14.35 uur, zullen hij, Dineke Peterse (Slachtofferhulp Nederland) en Ludo Goossens (Schadefonds Geweldsmisdrijven) bij het monument een korte toespraak houden.

Om 14.35 uur, bloemlegging door nabestaanden, genodigden en belangstellenden.

Om 14.38 uur, 2 minuten stilte

Om 14.40 uur, Bert den Heijer, woorden van troost voor de nabestaanden.

Om 14.45 uur, zal Rien Verbiest ieder bedanken en uitnodigen om samen naar de Nieuwe Kerk te gaan. Om 15.00 uur, vertrekt de bus vanaf Westduin naar Nieuwe kerk (aankomst 15.40 uur).

stichting
DHG Dag Herdenken Geweldslachtoffers

Zaterdag 22 september 2012

**10.30 uur - 16.45 uur in de Nieuwe Kerk gelegen aan het Spui in Den Haag
14.00 uur - 14.45 uur begraafplaats Westduin, Ockenburghstraat in Den Haag.**

Nieuwe Kerk: van 10.30 uur tot 17.45 uur,

- 11:00 uur, opening en welkomstwoord door voorzitter stichting DHG Jack Keijzer
- 11.20 uur, dagvoorzitter Cees Grimbergen opent het programma
- 11.25 uur, spreekt de Burgemeester van Den Haag
- 11.33 uur, optredens, Marco Emmerich en Arnaldo Lopez - Erwin Nijhoff - Roser Vives Batista - Amelia Krebbs en Angelo Zevenhek
- 12.12 uur, aankondiging lunch
- 12.55 uur, aankondigen opstelling met lint
- 13.30 uur, vertrek met lint vanuit tuin Nieuwe Kerk, Spui, Binnenhof, Plein, Lange Poten, Fluwelen Burgwal, Kalvermarkt, Turfmarkt, Spuiplein, Nieuwe Kerk
- 14:15 uur, aankondiging spreker en genodigden – op podium voor het oplezen van namen slachtoffers: Cees Grimbergen, Ineke Sybesma, Lilian Helder, Kees van der Staaij, Madelein van Toorenburg, Joost Eerdmans, Rita Verdonk, Harry Crielaars, Fred Teeven
- 14:35 uur, Muziek; trompettist, Last post
- 14:38 - 14.40 Herdenking; Twee minuten stilte
- 14.40 uur, Oplaten ballonnen, tijdens ballon oplaten zingt Klaske Ferwerda
- 14.50 uur, optredens, Erwin Nijhoff - Amelia Krebbs / Angelo Zevenhek - Rob van Reeuwijk - Jos Twint - Roser Vives Batista - Bryan B.
- 16.05 uur, afsluiting optredens, nabestaanden gaan naar de zaal voor een informeel samenzijn
- 16.30 uur, aankondiging beelden van herdenking en bloemlegging op Westduin
- 16.45 uur, Buffet_en om 17.45 uur afsluiting_Dag Herdenken Geweldsslachtoffers 2012

AGENDA VOVK 2012

22 september	DHG Den Haag
3 november	bijeenkomst Leusden
15 december	decemberbijeenkomst

INHOUD

Van de redactie.....	Paul Kuiper.....	1
Van het bestuur.....	Jan van Kleeff.....	2
Het verhaal van Maurice Tijsen.....	Rien Verbiest.....	3
Onze vrijwilligers.....	Jan Broers.....	5
In memoriam Jan Tielemans.....		6
Het is al zó lang geleden.....	Rien Verbiest.....	7
Mijn altaartje.....	Beb Suringa.....	10
Ieder zijn mening.....	Paul Kuiper.....	11
Stille tocht Sittard.....	Maud Jenniskens-Houben.....	12
Wij herdenken.....		13
Familiedag..2012.....	Els IJspelder.....	18
Verstrekkende gevolgen.....		19
Nieuwsflitsen		20
DHG 2012 Begraafplaats Westduin.....		22
DHG 2012 Nieuwe Kerk Den Haag.....		24

